

ת"פ 48912/02/18 - מדינת ישראל נגד צגיי מרץ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 48912-02-18 מדינת ישראל נ' מרץ
לפני כבוד השופטת דנה אמיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

צגיי מרץ

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיכל כהן סתיו

ב"כ הנאשם עו"ד מרב בן שבת

הנאשם התייצב

הדיון מתורגם לשפה הטיגרית באמצעות מתורגמן בית המשפט מר שמעון זאודי

(הדיון החל בשעה 09:04)

הכרעת דין

עובדות כתב האישום והמענה

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירה של התפרצות למגורים על מנת לבצע גניבה ופשע על פי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: "**חוק העונשין**"). על פי המפורט בכתב האישום ביום ה-18.2.18 בשעה 5:30 או בסמוך לה, התפרץ הנאשם לדירתה של המתלוננת (להלן: "**הדירה**") בכך שטיפס אל מרפסת הדירה, פתח את חלון המטבח ונכנס פנימה. באותה העת ישנו בדירה המתלוננת וארבעת בני משפחתה ביניהם תינוק (להלן: "**בני המשפחה**"). לאחר שהנאשם נכנס לדירה, הבחין אחד מבני המשפחה, מתוך החשיכה, בדמותו של הנאשם הולכת וחוזרת בתוך הבית, על כן נבהל, קם והדליק את האור. כמוהו שאר בני המשפחה התעוררו. הנאשם ביקש לברוח מהדירה אך המתלוננת, בעזרת שאר בני המשפחה, תפסו אותו והתקשרו למשטרה. במעשיו התפרץ הנאשם למקום המשמש למגורי אדם בכוונה לבצע גניבה או פשע.

2. במענהו לכתב האישום אישר הנאשם כי נכח בדירה במועד המפורט בכתב האישום. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום וטען כי נכנס לדירה כדי לתפוס מחסה מהגשם וכי בעל הדירה קרא לו להיכנס לדירה. ב"כ הנאשם טענה כי הדירה נמצאת בבניין על עמודים ואין זה הגיוני שיכנס לדירה דרך החלון, אליו לא ניתן לטפס אלא באמצעות

סולם גבוה של מכבי אש. עוד נטען להיעדר סימני פריצה.

עיקר ראיות הצדדים - מהימנות וקביעת עובדות וממצאים

3. מטעם המאשימה העידו בני המשפחה אשר נכחו בדירה בעת האירוע ובכללם המתלוננת דולמה (להלן: **"המתלוננת"**), סונם, רינג'י ולמו. באשר לפרטים המהותיים, עדותם קונסיסטנטית, סדורה ובהירה, ועדויותיהם תומכות האחת בשנייה. כך, המתלוננת, סונם ולמו מסרו בעדותם כי חגגו בערב האירוע את ראש השנה, כי היה ערב גשום, וכי לאחר שחזרו לדירה (המתלוננת לפני האחרים) שמו קפה ושכבו לישון. רינג'י העידה אודות חגיגות השנה החדשה ומזג האוויר והוסיפה כי לא שתתה עמם קפה. המתלוננת וסונם פירטו כי נכח בדירה בן דוד נוסף אשר לא נשאר ללון ועזב את הדירה למקום עבודתו בסביבות 5:00 לפנות בוקר, לפני ההתפרצות הנטענת על ידי הנאשם. רינג'י ולמו לא זכרו שהיה אדם נוסף בדירה.

4. כלל בני המשפחה העידו כי דלת הדירה הייתה נעולה. כך, לטענת המתלוננת נעלו את הדלת לאחר יציאת בן הדוד לעבודה, סונם הלך עם בן הדוד שיצא מהדירה לדלת והיא סבורה שנעל אותה, משהם תמיד נועלים אותה. עוד הוסיפה שלאחר שהתגלה הנאשם בדירה ואמר שנכנס דרך הדלת בדקה את דלת הדירה והיא הייתה נעולה (ש' 22-23 עמ' 15 לפרו'). סונם בעדותו אף הבהיר **"אני זוכר שנעלתי את הדלת"** (ש' 14, בעמ' 24 לפרו'). גם למו העידה כי הם **"סוגרים את הדלת. ומשאירים רווח קטן בחלון (מדגימה עם האצבעות)"** (ש' 31-32 עמ' 31 לפרו'). על פי עדותה של רינג'י איננה זוכרת מי סגר את הדלת - אך הם נוהגים לסגור אותה תמיד (ש' 20 עמ' 27 לפרו').

5. על פי עדותו של סונם, בסביבות 5:00 או 5:30 לפנות בוקר כשישן על הרצפה, ראה מישהו בדירה: **"כן הייתי ישן אבל היה חשוך, האורות לא היו דולקים, ראיתי כאילו צל. הרגשתי כאילו משהו מסתובב. ואז כשפתחתי את העיניים, ראיתי מישהו מביט על דורמה [המתלוננת - ד.א.]. כשעשיתי איזושהי תזוזה הוא ברח למטבח. חשבתי שזה חבר שלי, לא יודע אם זה היה גבר או אישה כי אי אפשר היה לראות, היה חשוך. ואז הוא חזר פעם נוספת ונכנס לחדר והסתכל על דורמה. [המתלוננת - ד.א.] ואז הדלקתי את האור ואז ראיתי אותו (מצביע על הנאשם) הוא ניסה לברוח ואני תפסתי אותו (מדגים תנועת חיבוק קדימה)"** (ש' 1, בעמ' 25 לפרו'). עדותה של המתלוננת משתלבת תומכת ונתמכת בעדותו של סונם, ועל פיה ראתה דמות זזה ואז ראתה את הדמות זזה שוב. וכי הנאשם עמד ליד מיטתה (בסמוך לרגלה) כשהודלק האור (ש' 15-20 עמ' 12 לפרו').

6. על פי עדותם של המתלוננת, למו וסונם, סונם הדליק את האור בדירה ואז ראו את הנאשם אותו אינם מכירים. לדבריי למו, התומכים גם הם בעדותם של סונם והמתלוננת, כאשר הדליק סונם את האור, ראתה את הנאשם ליד המיטה של המתלוננת וסונם אמר **"גנב גנב"** בנפאלית וכולם נבהלו (ש' 1-15 עמ' 29 לפרו'). על פי עדותו של סונם ניסה הנאשם לברוח, הוא תפס אותו כאמור, הושיב אותו על המיטה והמתלוננת קראה למשטרה. לדבריי למו היא תפסה את הנאשם והראתה לו בתנועות ידיים לשבת. המתלוננת בעדותה הבהירה כי תחילה תפס סונם את הנאשם ולאחר מכן למו תפסה אותו. על פי עדותה של רינג'י, ישנה והתעוררה רק לאחר ששמעה רעש וראתה את הגבר אותו החזיקו המתלוננת וסונם אשר קראו למשטרה והיא חזרה לישון. לדבריה, אינה יכולה לזהות את הנאשם כי ראתה אותו רק מאחור. לדבריה, שמעה את למו וסונם אומרים שהנאשם הסתכל על המתלוננת ולא ראתה זאת.

7. סונם, המתלוננת ולמו הבהירו בעת עדותם כי השאירו את החלון, ממנו נטען כי הנאשם התפרץ לדירה, מעט פתוח (פתח של כ- 15 ס"מ באמצע לדבריי המתלוננת), בעת ששכבו לישון, על מנת שיכנס מעט אוויר לתינוקת. לדבריי המתלוננת הנאשם פתח את הצד השמאלי של החלון, אשר היה סגור, ונכנס דרכו (ש' 1-2, ש' 11-14 עמ' 16 לפרו'). בנוסף, על פי עדות המתלוננת, לאחר שנשאל הנאשם מספר שאלות אמר כי נכנס מהדלת, לאחר שבדקו את

הדלת והיא הייתה נעולה, אמר הנאשם כי נכנס מהחלון. סונם בדק את החלון שהיה פתוח עד הסוף (ש' 21-24 עמ' 15 לפרו'). גם רינג' העידה כי סונם אמר לה שהחלון פתוח והדלת סגורה. כתמיכה נוספת לעדויות המתלוננת, סונם ורינג', התומכות האחת בשנייה, ת/1 (דוח מסכם חקירת מז"פ) והתמונות בו המלמדות כי החלון בדירה פתוח פתח המאפשר כניסת אדם דרכו בצידו השמאלי. בניגוד לעדויות והראיות המפורטות לעיל, גרסת הנאשם היא כי הוזמן להיכנס לדירה על ידי סונם ונכנס אליה דרך הדלת.

8. בחקירה הנגדית השיבה המתלוננת שדיברה עם הנאשם עברית, כי הנאשם אינו מבין עברית טוב ומדבר מעט עברית ומעט אנגלית. הנאשם העיד כי הוא מבין עברית אבל מתקשה בדיבור ובעת עדותו אמר מספר מילים בעברית. עוד ציינה המתלוננת ששאר בני המשפחה אינם דוברים עברית ולכן לא פרטו בנוגע לדברי הנאשם בעת עדותם במשטרה. בחקירה הנגדית סונם העיד כי הוא לא דיבר עם הנאשם.

9. המתלוננת, רינג' ולמו העידו כי לא הכירו את הנאשם הכרות מוקדמת וכי לא הזמינו אותו לדירה. כמו כן העידה המתלוננת, כי היא לא חושבת שסונם מכיר את הנאשם וכי סונם לא מבין עברית ובא לדירה רק פעם בחודש. גם סונם העיד כאמור כי אינו מכיר את הנאשם וכי לא הזמין אותו או נתן לו רשות להיכנס לדירה. כשנשאל בחקירה נגדית האם הזמין את הנאשם לדירה השיב: **"למה שאני אומר לאדם זר להיכנס אליי הביתה?"** (ש' 12, בעמ' 25 לפרו') וכך גם בת/3 (העימות בין סונם לנאשם).

10. גם הנאשם אישר כי אינו מכיר את המתלוננת או מי מבני המשפחה שהיו בדירה ובכללם סונם. גרסת הנאשם היא כי היה שתוי, עלה במדרגות ודלת הדירה, הנמצאת בקומה ראשונה, הייתה פתוחה. לדבריו, סונם הזמין אותו להיכנס לדירה והוא נכנס כי היה שתוי. עוד הוסיף "הבחור הפיליפיני", כך קרא לסונם בעדותו, בדק לו את הטלפון וחפש עליו סכין גם בגרביים ובגלל שהנאשם דיבר בקול רם התעוררו שאר הנשים שבדירה. הנאשם חזר על טענתו לפיה היה שתוי והוסיף כי לא ידע שזו איננה דירתו וחשב שדיירי הדירה אריתראיים. כשנשאל כיצד חשב שהמדובר בדירתו משנכחו במקום אנשים נוספים והוא גר לבד, השיב כי היה שתוי, הוזמן להיכנס וחשב שהאדם שהזמין אריתראי. לדבריו, אז ערך עליו אותו האדם שהזמין חיפוש וחטף לו את הטלפון, והנוכחים בדירה התקשרו למשטרה. (עמ' 48 לפרו' וכן ת/2 (עדות הנאשם מיום 19.2.2018) ות/3 (עימות הנאשם וסונם) ות/4 (עימות הנאשם והמתלוננת)).

11. נתתי דעתי לטענת ב"כ הנאשם ביחס לסתירות מסוימות בעדויותיהם של עדי המאשימה אשר לטענתה פוגעות במהימנות גרסתם. מבחינת העדויות עולה כי קיימות סתירות מסוימות או אי בהירות בעדויות העדים לגבי חלק מהפרטים אודותיהם נשאלו בעת עדותם. כך לדוגמה לגבי השאלה האם נכח אדם נוסף בדירה באותו לילה אשר עזב טרם כניסת הנאשם לדירה, ולגבי דברים שנטען נאמרו על ידי הנאשם לאחר שנמצא בדירה (האם אמר שנמצאים אנשים נוספים בחוץ? האם אישר שנכנס דרך החלון? ובאיזה שפה דיבר?). כפי שיפורט להלן, אינני מוצאת כי יש באלה כדי להטיל צל על עדויותיהם של עדי התביעה ביחס להתפרצות הנאשם לדירה. כמפורט לעיל, עדויות העדים תומכות האחת בשנייה בפרטיהן המהותיים. התרשמותי הבלתי אמצעית מהעדים היא כי העידו אמת, והם אף נעדרו כל אינטרס להפליל את הנאשם בביצוע עבירה ולא נטען אחרת על ידי ההגנה. יש לזכור כי עדי המאשימה והנאשם עצמו מאשרים כי אין כל היכרות מוקדמת ביניהם. בנוסף, יש לזכור בעניין כל המעורבים (ובכלל זאת הנאשם) את קשיי השפה התורמים לאי הדיוקים ולאי בהירות מסוימת בהבנת גרסאותיהם.

12. לצד האמור וכתמיכה בגרסאות עדי המאשימה, עומדת גרסתו הבלתי סבירה בעליל של הנאשם, אשר אף איננה נתמכת בכל ראיה נוספת. כידוע, שיקרי נאשם יכולים לשמש כחיזוק ובמקרים מסוימים אף כסיוע לראיות המאשימה (ר' ע"פ 8948/12 ג'יהאב נמר נ' מדינת ישראל, ע"פ 5152/91 חליוה נ' מדינת ישראל (לא פורסם)).

13. על פי גרסת הנאשם כאמור הוזמן על ידי סונם, אותו אינו מכיר, לפנות בוקר, להיכנס לדירה. גרסה נוספת

שמסר, העומדת בסתירה מסוימת לגרסה זו היא כי חשב שזו דירתו, מאחר והיה שתוי. לצד זאת, כשל מלהסביר כיצד, אם הוא מתגורר לבד, סבר שזו דירתו כשגרסתו היא שהוזמן על ידי אחר להיכנס פנימה. מיותר לציין כי ניסיונו ליישב סתירה זו בטענה כי שסבר שסונם הוא אריתראי אינו מתקבל וכלל לא ברור מה רלבנטית תשובתו לשאלה.

14. נתתי דעתי לטענת ההגנה לפיה מיקומו של החלון כפי שנחזה בת/1 אינו מאפשר טיפוס אליו ועל כן אין לקבל את הטענה לפיה נכנס הנאשם לדירה דרך החלון ויש לאמץ את גרסתו - אך זו אינה מתקבלת. דירת המתלוננים נמצאת כאמור בקומה הראשונה של הבניין. מעיון בתמונה עולה כי הגם שנראה כי קיים קושי מסוים לטפס לחלון, אין המדובר במשימה בלתי אפשרית (וראו את הדרך שהציעה המתלוננת בעדותה, המסומנת על גבי התמונה ת/1, תוך טיפוס על מבנה או מחסן נמוך יותר הנמצא מתחת למרפסת השכנה לחלון הדירה). בנוסף, נתתי דעתי לטענה בדבר העדר טביעות אצבע על החלון, אך בנסיבות שתוארו לעיל אינני מוצאת כי יש בהעדר ממצאים באשר לטביעות אצבע כדי להקים ספק סביר בכך שהתפרץ לדירה דרך החלון. כידוע, כוחן של ראיות מדעיות מסוג טביעות אצבע הוא בהימצאותן ולא בהעדרן ובנסיבות אינני מוצאת כי יש בהעדרן משמעות ראייתית מזכה. בנוסף ולמעלה מן הצורך אציין כי יתכן שלאור הגשם שירד בלילה לא נתפסו טביעות אצבע על גבי משטח החלון.

15. בראי הראיות המפורטות לעיל וחוסר הסבירות הקיצוני שבגרסת הנאשם אני מקבלת את גרסת המתלוננת ובני משפחתה לפיה בניגוד לנטען על ידי הנאשם, לא נכנס לדירה דרך דלת הדירה שהייתה פתוחה ואף לא הוזמן להיכנס אלא נכנס אליה דרך החלון שהיה פתוח לפתח של כ-15 ס"מ באמצע החלון, תוך שפתח את החלון על מנת להיכנס דרכו. ממצאים עובדיתיים אלה מקיימים את היסוד העובדתי של עבירת הפריצה (ראו סעיף 405(א) ו-(ג) לחוק העונשין). בנוסף, אני מקבלת את הגרסה לפיה, עמד הנאשם בדירה והביט במתלוננת ישנה, הלך למטבח ושב להביט במתלוננת, ולאחר שהודלק האור על ידי סונם ניסה לברוח.

הטענה לתחולת סייג השכרות

16. גרסת הנאשם היא כאמור כי היה שתוי בעת האירוע. טענת ההגנה היא שחל בעניינו של הנאשם סייג השכרות ועל כן אין להרשיעו בעבירה המיוחסת לו הכוללת יסוד נפשי של כוונה. גרסת הנאשם לפיה היה שתוי נשמעה מפיו כבר בעת חקירתו הראשונה ת/6, בחקירתו השנייה ת/2, בעימות ת/3 והוא אף חזר עליה בעת עדותו בבית המשפט. על פי גרסתו, שתה במהלך היום ועד 3-4 לפנות בוקר ויסקי, בירות וודקה יחד עם חברים (עמ' 42,43,45 לפרו') הנאשם לא זימן כל עד לתמוך בגרסתו זו, ואף מסר שמות שונים של חברים בהודעתו ת/6 (גון והאני, וטען שאין לא את מספר הטלפון שלהם) ובעת עדותו בבית המשפט (אריג'ה וטולדה ש' 7 עמ' 45 לפרו').

17. מעיון בראיות עולה, כי אין כל בדל ראיה לתמיכה בטענת הנאשם כי היה שיכור (למעט גרסתו שלו בחקירה). בהקשר זה ראו ת/7 מזכר החוקר לפיו הנאשם לא נראה שתוי או מעורפל בעת החקירה ועונה על השאלות בצורה ברורה בסיוע מתורגמן, ת/11 דוח הפעולה מזירת האירוע שאינו מציין כי נדף מהנאשם ריח של אלכוהול או כי נחזה שיכור, עדות המתלוננת לפיה הנאשם לא נראה שתוי בעת האירוע והיה רענן (ש' 24, בעמ' 29 לפרו') ועדותה של למו. בנוסף, וחרף טענתו לפיה מהשעה 3:30 לפנות בוקר ועד לשעת ההתפרצות הנטענת הלך ונפל ואף נחבל, עד שהגיע לבניין בו נמצאת הדירה, אשר מתחתיה בר של אריתראיים, עניין זה לא בוסס על ידי ההגנה ואין כל אינדיקציה לכך בדוח הפעולה שנערך ת/11 או בעדויות עדי התביעה. גם העובדה שנכנס לדירה דרך החלון מעידה כי לא היה תחת השפעת חומר משכר בעת האירוע, בשים לב לצורך לטפס על מנת להיכנס דרכו. בנוסף, חרף טענתו בדבר היותו שתוי בעת שנכנס לדירה, כאשר נעצר הנאשם מסר הסבר קוהרנטי לפיו "נכנסתי דרך הדלת מישהו הכניס אותי" (ת/11). הסבר זה תואם את גרסתו בת/6 שנגבתה בשעה 9:09. הסברו לפיו הספיק להתפכח עד לגביית ההודעה ת/6 שכן ישן בתחנה אינו מתקבל, אף בראי האמור.

18. מהמפורט עולה כי הנאשם לא ביסס אפילו באופן ראשוני ולו את טענתו לפיה שתי אלוהול בערב האירוע, ואינני מקבלת את טענתו לפיה היה תחת השפעת חומר משכר במועד הרלבנטי. בנסיבות אלה, אין מקום וצורך להמשיך ולבחון האם עומד עניינו של הנאשם ביתר התנאים שנקבעו לתחולת סייג השכרות המפורט בסעיף 34ט לחוק העונשין. (ר' ת"פ (י-ם) 62739-06-16 מדינת ישראל נ' גאולה ((26.7.2017)).

האם התקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש להרשעה

19. משקבעתי כי מתקיים במקרה דנן היסוד העובדתי של עבירת ההתפרצות, נותר לבחון האם מתקיים היסוד הנפשי הדרוש, בשים לב לטענת ב"כ הנאשם לפיה אין להרשיע את הנאשם בעבירת התפרצות משלא הוכח קיומו של היסוד הנפשי הדרוש אצלו. בסיכומים, טענה ב"כ הנאשם שלפי ראיות המאשימה, הנאשם רק עמד בדירה ועל כן אין לקבוע כי כוונתו או מטרתו הייתה לגנוב. משכך לשיטתה יש לזכותו מעבירת התפרצות ולכל היותר להרשיעו בעבירת הסגת גבול.

20. דין טענת הסנגורית להידחות. כידוע, היסוד הנפשי נלמד מהנסיבות. בנוסף, גם משקרי הנאשם ניתן להסיק את קיומו של היסוד הנפשי הדרוש להוכחת העבירות, ראה ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (4) 33, 42, ע"פ 231/92 אבו סלאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 736 וכן ע"פ 611/80 מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (4) 112, 85.

"בית המשפט למד על קיומו של המרכיב הנפשי, כפי שהדבר נעשה בהליכים פליימיים לא אחת מתוך מכלול הנסיבות, כולל מטענותיו הבלתי אמיתיות והמתחמקות של המערער .."

21. הנסיבות אשר תוארו לעיל מפי עדי התביעה שאת גרסאותיהם מצאתי לאמץ מלמדות כי הנאשם התפרץ לדירה דרך החלון, לפנות בוקר, ללא רשות ומבלי שהוזמן, כשכל בני הבית ישנים, עמד בדירה והתבונן במתלוננת ישנה, ברח למטבח כאשר חשב שמבחינים בו, שב, עמד והתבונן במתלוננת בסמוך למיטתה, וניסה לברוח כאשר הודלק האור. נסיבות אלה מובילות למסקנה אחת ויחידה לפיה הנאשם התפרץ לדירה בכוונה לבצע גניבה או פשע. כמפורט לעיל בהרחבה, הסברו של הנאשם לסיבת הימצאותו בדירה לפיו הוזמן לדירה על ידי סונום, שהוא בלתי סביר בעליל, נדחה. בנסיבות אלה כאמור אני מוצאת כי התקיים בנאשם היסוד הנפשי הדרוש להרשעה.

מחדלי חקירה

22. בחנתי את טענות ההגנה לקיומם של מחדלי חקירה במקרה דנן ומשמעותם. נתתי דעתי לטענה לפיה נמנעה מהנאשם זכותו להיוועץ בעורך דין. הסנגורית הבהירה כי טענתה איננה שיש מקום לפסול את הודעות הנאשם (ומימלא הנאשם לא הודה בהודעותיו) אלא לטענתה מאחר וחקירתו של הנאשם החלה מבלי להמתין להגעת סנגור, נמנעה אפשרות הסנגור לדרוש בשם הנאשם, שאינו תושב המדינה, שתערך בדיקה של רמת האלוהול בדמו, ובכך נפגעו זכויותיו, כמו גם זכות ההיוועצות.

23. בהקשר זה נתתי דעתי לעדותו של השוטר אביטבול לפיה לאחר שביקש הנאשם להתייעץ בסנגור הופסקה החקירה ונשלח טופס הזמנה לסנגוריה הציבורית, ואף לעדותו לפיה שוחח עם נציג מהסנגוריה הציבורית אשר טען בפניו שיש לסנגוריה שלוש שעות כדי להביא מתורגמן (ש' 1-2, עמ' 40 לפרו'). בנוסף, לעדותו לפיה המשיך בחקירה לאחר המתנה בת שעותיים לסנגור, בהנחיית קצין משטרה, מבלי שהנאשם התייעץ בסנגור. נתתי דעתי אף לטענת הסנגורית לפיה אין בתיק החקירה מזכר מאת קצין המשטרה לפיו הורה לשוטר אביטבול להמשיך בחקירה (הגם שהדברים רשומים בגוף ההודעה על ידי החוקר אביטבול (ת/6)).

24. מבלי להקל ראש כלל בזכות ההיוועצות וחשיבותה, אינני מוצאת כי במקרה זה המדובר במחדל חקירה

היורד לשורשו של עניין. באשר לטענה לפיה לו היה הנאשם מתייעץ בסגור יכול היה לבקש כי תיבדק רמת האלכוהול בדמו ובכך לבסס טענתו בדבר היותו שיכור בעת האירוע: יש לזכור כי לעמדת הנאשם עצמו בעדותו בבית המשפט - בעת גביית הודעתו ת/6 לא היה שתוי, לטענתו מאחר וישן שעות רבות בתחנת המשטרה לפני גביית ההודעה (ש' 32 עמ' 48 לפרו') (הגם שחלפו רק כשעתיים בין מועד מעצרו לחקירתו ת/6). גם מעיון בהודעה ת/6 בכללותה, עולה כי הנאשם לא היה שיכור בעת גבייתה ומסר בה גרסה ברורה. בנוסף, כאמור, אין כל אינדיקציה לכך שהנאשם היה שיכור בעת ההתפרצות, והנאשם אף לא זימן עדים לבסס את הטענה לפיה שתה אלכוהול למרות שטען כי שתה יחד עם חבריו .

25. נתתי דעתי גם לטענת ההגנה לפיה החוקר הלפרין צעק על הנאשם באגרסיביות ונופף מולו בידיו, ובהקשר זה אף לעדותו של השוטר הלפרין לפיה לא איים, פיזית או מילולית ולא תקף את הנאשם (ש' 15-16 עמ' 19 לפרו'). השוטר הלפרין אישר שהרים את קולו על הנאשם ונופף ידיים לעבר הנאשם. בדיסק ת/5 אכן נחזה השוטר הלפרין מנופף ידיו לעבר הנאשם וצועק. יחד עם זאת, אינני סבורה שהתנהלותו פגעה בהגנת הנאשם, גם אם גרמה לו לתחושת אי נוחות. כפי שציין השוטר הלפרין בעדותו, כשרצה הנאשם לא לענות - לא ענה, וכך ניתן להתרשם מההודעה עצמה (ת/2). הגם שעדיף היה להימנע מנפנוף ידיים לכיוון הנאשם, ואף מהרמת קול (ככל שניתן), אין באמור כדי להביא לפסילת ההודעה (שלא נתבקשה) ואף להקים לנאשם טענת הגנה מן הצדק, והטענה אף לא נטענה על ידי ההגנה.

26. סוף דבר, משהוכחו בפני מעל לכל ספק רכיבי העבירה, אני מרשיעה את הנאשם בהתפרצות למקום מגורים לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז אלול תשע"ט, 16 ספטמבר 2019, במעמד הצדדים